

Tisztelgő versek

B. Mihály Csilla

Ady Endrének

(I. helyezett)

Én vérem, költőm, legnagyobbam,
szemedben mennyi fájdalom,
mint villám, hogyha fénye lobban,
elégtél, újra vágtyál, jobban,
s megült az éj a válladon.

Csodákat váró, jó gyerek vagy,
fejét meghajtja mind, ki lát,
a szép remény, ha szádon elfagy,
vacogva, hűvösen rebegetsz nagy,
szívünkre csattanó imát.

Mit mondhatnék, amit ne tudnál,
hisz gyakran elbeszélgetünk,
mint vándorlók a hármass útnál,
ölünkbe ördög kölyke nyúlt már,
de nem lopta meg énekünk.

Te, Minden Titkok ismerője,
ki úgy szeretsz, hogy fáj nagyon,
fenyítve, szidva, sírva, törve,
nyomod nem hagytuk, hogy benője
se gizgaz, ármány, cifra gyom.

Az Isten jött le, s jön vajon még
ültetni rá sok virágot?
Ne félj, a verssel megrakott Ég,
hogy hittél bennünk, már nagyon rég,
már száz éve megbocsátott.

Millei Lajos
Testközelben

(Ady Endre sírjánál)

(II. helyezett)

Imává görnyedt, győztes gondolatok
gomolyogtak egyre csak felém,
amint átszellemülten leültem ott,
kínt kántáló sírod peremén.

Felnyögő Sorsszeled versedet búgta,
mely még most is szélvihart fakaszt,
ám alattam bomló, porladó csontod
szelíden szórta a szótavaszt.

Ó, dacos gögvilág, nézz le e sírra,
vetüljön most ide bős szemed,
itt ülök szótlantul, s bennem hárfahúr
bús dala dajkálja gyermeked.

Dörgött a szó, mint égzengő zivatar,
ajkadról úgy csattant gyakran el,
s nem hitted talán, hogy száz év múltával
a nép „új dalokat” énekel.

Száz ember vágya és száz élet gögje
pumpálta ereidben a vért,
de nem alkudott a szó, nem térdelt le,
semmilyen sekélyes sorskegyért.

Eljöttem hozzád, a tisztelet űzött,
hitemet temetni nem lehet.
Ím, eljöttem, hogy testközelben állva
dicsőítsem igaz fényedet.

Péter Barna József

Három Holló

(II. helyezett)

Első pohár

Benyikordul a sárhordta utca,
szomj bús vándorát a hátán hordja.
Bent ismerős szemforgató horda...
balra, valahol reccsen egy borda. TÖLTS!

Második pohár

Patikában sincs ennyi külön szer,
székek lába is MADE IN FALANSZTER.
Az élet itt a legnagyobb falat.
Sápadt nőstény... arca ajka alatt. TÖLTS!

Harmadik pohár

Valahányszor az ajtó kinyílik,
arra nézni hirtelen, nem illik.
Elmélyül a zsírmarta homlokránc,
megcsörren bennem, ott mélyen a lánc. TÖLTS!

Negyedik pohár

Gyomortól megvont étek, kézben tét.
Itt nem váltja föl nappal az estét.
Sápadt nőalak... arca a helyén,
Nagyvárad int torony iránt felém. TÖLTS!

Ötödik pohár

Kimozdul a fal, gerendán táncol,
számra valaki csúf mosolyt mázol.
Mocskos ablak szilánkfényben sétál,
párkányára félszemű holló száll. TÖLTS!

Hatodik pohár

Megállt idő, rohanó rovarok...
Magamat kérdezem: Nem zavarok?
Sápadt hölgy... arca arcomba feszít...
Megyek, mert itt is Margit közelít. NE TÖLTS!

Tóth A. Tamás

Adyhoz

(III. helyezett)

Bár életed, lelked deresre vontad
 az újért, s búsan kiköpted a régít,
 keresztkérdésekre feszítve a szót,
 a bánatod mégis sikként idézik.
 Mikor már a bárgyú szépség is megél,
 vajon kinek kell az aranyért a vér?
 Nyakkendő lett a divat, nem a kötél.
 A kín helyett egy poéta-aranyér.
 Nem változtál meg se kőben, se földben,
 bár a tévhitek indái benőttek.
 Góg és Magóg közben De Magóg lett,
 vajon eléri így a kő a földet?
 Azt mondom, szívünkkel nem kell vitáznod,
 zizegjen bár az évek avarja alattad.
 Háborogj csak, hogy napozik e világ,
 harctalanul, Bandi, semmik maradnak.

Ötvös Németh Edit

Ady

(III. helyezett)

Hitvány földnek vadhajtása,
 pokolfajzat virág átka,
 szesztestvére boldogságnak,
 közhellyé vált korcs szavának,
 árnyak között büszkén lépve,
 kezet lazán zsebre téve,
 párizsi ősz Szajna partján,
 csókot lopna a nyár ajkán,
 csókot lopna, csókot kérne,
 csak legyen a felesége,
 nem tudja ő botor módra,
 gyűlnek már halotti torra,
 száraz levél leperegve,
 elbúcsúzik mindörökre.

Albert-Lőrincz Márton
(Aðy és a harlekinek)

Ó, a vers! Ó, vén korom,
két fenyegető zsarnokom,
két világégés, s a lángcsóva
az égen – oson, alkonya
annak, mit ember alkotott,
hát halódna a kebel lángja?

A vers nagyszerű, végzetváltó,
ám dáridózik az ész, s ez bántó,
megindíthatna hajlott földet,
fölnőhetne a költött ötlet,
de a vers fogatlan szájából
szól kortárs-kamarillákból.

Ne halálrángást, éj-zongorát
adj, Uram, annak, ki érzi korát,
s nyeli a füstölgő világ
tüdőzár-oxigénhiányt,
hisz egyszer élünk, pajzsot adj!

S mindenkinek, kik toll kofái,
s kamarillák címerpofái,
adj bölcsebb játékszereket,
hogy e spílhóznis váteszek
jól költsék el az ezüstöt.

Barna Júlia

Ady

ha bús szemével messze nézett
a magyar ugart látta
az éhes vidéket
az urak gögjét
a lelki-szellemi szegénységet
a szívében hordott árnyak
a fény városából is hazahúzták
az itt és az ott ellentéte
újra-újra megsebezte
itt nem tanultak csak felejtettek
aludtak de nem álmodtak
a remény itt meg sem születhetett
a múlt romjaira jövő-romok dőltek
koldusszívű úri népekről szólt
sorsukba süllyedt szegényekről
kiknek lázas szívében otthont adott
az öreg Kúnné ott zihált ott haldokolt
a Hortobágy poétája
ott káromkodott és ott dalolt
a szegényeknek nem jutott haza
sem úri mulatságok
vadászatok bálók
csak éhség verejték
mások háborúja haláltáncok
a költő tüzet csiholt lángot szított
de eloltotta a mindegy átka
végül magát is felgyújtotta
bevilágított minden zugba
mikor elégett
mélyebb lett
az éjszaka országa

Csonka Arnold

Kék fecskés messiás

Feslett templom festett tornyán látomás:
Kereszt szárán függ egy dacos messiás.
Kezén-lábán nincsen bilincs, nincsen seb,
Pribékektől, korbácsoktól nem szenved.
Magasba tör: kék fecskéként, bős haraggal.

Szeme lángja vággyal teli, szilaj tűz.
Búsulása kettészakít – összefűz.
Süket fület fürkészh minden mondata,
Holdfény-káván feszül vádló sóhaja.
Csatába megy: kék fecskéként, bős haraggal.

Templom mellett régi, poros temető.
Kicsi nagyon, észre alig vehető.
Méhe telve csinos, gazdag urakkal,
Kripta mélyén ünnep hangja marasztal.
Közéjük vág: kék fecskéként, bős haraggal.

Félbeszakad ünnepélyes unalom.
Botrány fakad ősi magyar ugaron.
Kik az imént frakkban álltak feszesen,
Átkot szórnak, szitkot köpnek kecsesen.
Rájuk legyint: kék fecskéként, bős haraggal.

Jönnek mások, pajzsra kapják, emelik.
Öröm-mámor lesz a része reggelig.
„Gyere, Király, mutass nekünk csodákat!”
Töltve hoznak öröm-kormos kupákat.
Belemerül: kék fecskéként, bős haraggal.

Itt a reggel. Templom tornyán látomás:
Kereszt tövén búsan ül egy messiás.
Úr és duhaj maradt, mi volt odalenn,
Vesztett egyik, győző másik... van ilyen.
Ködbbe illan: kék fecskéként, ősz haraggal.

Akad most is megváltónak önkéntes:
Frakkos, korhely, fölségesen önkényes.
Ugar szélén, kripta mélyén vitáznak,
Ködből fonott gyöngyös eszmét szitálnak.
Hjjaj, egy fecskét csak már látnék a tavasszal!

*(Feledhetnének, ha nagyon akarnánk,
Élvezkedve a magunk hatalmán,
„Be smart!” hévben kimerülve.
S, jaj mi lenne, hogyha sikerülne?)*

Gulyás Katalin Ady Endréhez

Szabadszellem, sámán, mester,
komédiás Isten hittel,
s „magyar ugar” „szent humusza”.
Ki voltál Te, élet papja?
Megszülettél Érmindszenten,
majd daccá lettél,
s ma nagyobb nincsen.
Akaratod örök homály,
Isten-költő, csodabogár!
Ott ülsz, hova ember vágyhat,
bárdok közt vagy glóriás pap,
zsoltárod az életöröm,
ritmusod tánc, pogány öröm.
„Messiása” „Hunniának”
minden sorod belénk árad,
mégis kérdőn nézünk Téged,
kit „Góg és Magóg” megidézett.
„Föl-földobott” olykor vágyad,
„Szajna partján” „zongoráztad”,
hogy sorsod itt van „kínban”, „dacban”
„messiásként” magyar „gazban”.
Száz év eltelt, mégsem értünk,
bár soraidtól forr a vérünk.
Lényed ma is „Félhomályban”,
„A vidám Isten” nimbuszában.

Horváth Gábor István

Látni akarlak Téged

Hagytam megráncosodni utolsó, híres fotódon
szép, okos arcodat, dióbarna bús szemedet,
ha már sem szilánk, sem ököl sem sebezte meg,
s nem tapostak rajta durva csizmák eleget.
Hadd lásson így az, aki ma látni akar,
mielőtt kikopnál kedvenc fáid emlékezetéből,
vagy elmennél újra Párizsba abból a közezből, mely
örökké téged taszigált, kábított, vágyban lebegtetett.

Szemem hű szoborarcodról mindig elvándorol,
fel az égre és vissza, elhamvadt tüzeket látok közös
hazánk végtelen rónáin, melyről egykor daloltál,
lüktető tömeget látok az Országház körül, s Te ott állsz.
Hadd lássalak így, mert úgy akarlak látni Téged, hogy
súlyos homlokcsontoddal ballagsz a fény felé,
mielőtt a végső sötétség mindent felemész.

Lehetnél ma is itt egy lézengő katonaszökevény,
szemfüles újságírója ennek a furcsa világnak,
de Te helyette súlyos szavak és forradalmi ifjak
barátja lettél inkább, és ezt jól tetted, bátran.
Gúzsba kötött táncod közben is minden magyar álmát
álmodtad végig azokban az utolsó békeévekben,
Te voltál a szócső, az igazi hang a szakadék peremén.

Jönnek még évek, biztosan még jönnek olyanok,
akik látni akarnak Téged, mert én is látlak,
még betegen is erősnek, amint az égbolt szétfoslott
sátra alól dobantva kilépsz a tettek szikes mezejére.
Megőrzöm nemes arcodon a ráncokat, mint
kobold az összelopott drágaságait, megőrzöm,
mint költők az elrontott verseket, rímeket.
Megőriz Téged egyszer talán ez az ország is,
hogy be nem vallott bűneit és könnyeit elrejtse
legutolsó fényképed gyűrött ráncai közé.

Lajtos Nóra

Hommage Ady Endrének

Száz év múltán is fájó és nehéz még
a lélekharang mázsás kolompja.
Büszke toronyrabja,
zsoltáros hű lantja
vagy Te: titok, Észak-fok, idegenség...
rőzse-daloknak gyászünnepén.

Asszony-karnak ölelésében
Jajongtad el az Élet melódiáját.
Szíved égő katlan
hetyke bormámorban
forrt a véred Léda meleg keblén...
rőzse-daloknak gyászünnepén.

Páris volt ablakod a világra:
szent Város, mely befogadott.
Égett benned sok-sok
csipkesálú emlék;
Isten hordozott ott tenyerén...
rőzse-daloknak gyászünnepén.

Magyarország szent kenete
balzsamfa-olajos versfüzéréd.
Főnix és Bárány vagy,
magyar Messiás-dal.
Ugart gondozó szent ültetvény...
rőzse-daloknak gyászünnepén.

Áldott legyen a te Csinszkád
őrző-ifjú szeme pillantása!
Megszentelt lábnyoma,
Múza-csókók karneválja.
Asszony-kéz érint: homlokod ég...
rőzse-daloknak gyászünnepén.

Vérszagú végtagtemetőik csöndje
telepszik rá a Nagy Háborúra.
Amputált zokogás,
néma ölelések.
„Áldassál, emberi Verejtek...”
rőzse-daloknak gyászünnepén.

Az Úr Lámpása voltál, s vagy nekünk ma is,
 mégis-hittel Vers-sorsodban szó-liliom nyílik.
 Lírád húrja pattan,
 Istent félő rab-én.
 A Minden-Titkok virágának közepén...
 rőzse-daloknak gyászünnepén.

Égbe kiáltó miértnek hangos hangja halkuljon,
 vétkeidnek szárnya nőjön: könnytollanként elhulljon!
 Versed égő fáklya:
 lángvörös lobogjék!
 Kocsiút az éjszakában, zörögven...
 rőzse-daloknak gyászünnepén.

Vér és arany palástja volt az időnek,
 mikor a szent humusz befogadott.
 Huzatos volt a múlt,
 kegyetlen a Halál:
 nagy Cethal az Óceán közepén...
 rőzse-daloknak gyászünnepén,
 ezerkilencszáztizenkilenc
 január huszonhetedikén.

Mészáros István

Ady Endre Passiója

Villan az ég, nyílik bordád
 csont-ívében fáj egy ország –
 táguló terünkbe dobva –
 bár szíved átdöfi kopja,
 megváltásunkat dobogja.
 Beteljesül minden végül,
 kínzóidnak közönyétől
 koponyák hegye sötétül.
 Magadba görbülsz, tér-idő,
 a sűrűséged egyre nő
 neutroncsillag-zsugorban,
 megmaradsz fekete lyukban,
 fókuszában íriszednek
 izzanak időtlen percek...

Molnár Adél

Mű-emlék

Röpül hajód, révbe ér,
dalod száll, szabadon.
Mégis teremhet babér
a magyar ugaron.

Monostori András

Ady emlékére

A földre dőltem le, jó korán.
Nem hizlalom magam tovább
emberhorda kínált vacsorán.

Eldobtam azt, mi megtagadott.
Bővér szeretők lenge ízét,
a család láncát, ifjút, aggot.

Önnön rendelkezésem jogán
vigyen magával akár a Sátán.
A földre dőlök le, jó korán.

Németh Erzsébet
Ady-reveláció

Fekete ló
vörös lovas
csillag-csihos végzet
vad sörénysors
átok-borzalom
idegvillám-ének
szívdörrenés
démonok lángja
örök-szirombontó-lázvirág
bús magyar gond
gyámántporából
jajduló irgalomimák
borzas bánatbűnöket
feloldó versek
Bibliafeketék...
szeretet-hervadás
hit-áttételek
lélekvándorlás utáni vidék –

Oláh András
 süket falak tömlöcében

járvány sújtott piciny ország
 múltadat is perbe fogták
 sikoltozhatsz újra s újra
 nincsen már ki visszahúzna
 Európa
 téged csonkolt
 téged mocskolt
 te voltál a hadak útja

termett itt gyűlölség
 megannyi átok
 koszorús Kárpátok
 fölérnek a lángok
 mint a zsoldár – száll a régi nóta –
 zúg a négy folyó azóta
 zúg a hab bár jobb ha néma volna
 Dunának Oltnak rég nem egy a hangja

Uram belesápadnak a színek
 kiürülnek csupaszodnak a szívek
 süket falak tömlöcébe zárva
 hazug szavakat lopnak a szádba

siess Uram támaszd fel a Holtat
 mert vérevel köp szembe a holnap
 átok mordul a penészes igékre
 s hideg csillagok fagynak az égre

kísértenek festett szavak
 s néma torkunk gyáva gyásza
 – lettünk befalazott asszony
 vért könnyező unokája

*élt itt egy költő ki népéért pörölt
 árnyékát réges-rég beitta a föld
 szavai koporsók sírgödrök mélyén
 – ott menetel a halottak élén*

Petz György
Én fehér zászlóm

Az én zászlóm fehér zászló,
Keresem, kinek meghajtsam.
Színe számos volt egykoron,
Legvégül csak ez egy maradt.

Minden zászló fehér zászló,
Fehér hajhoz, meghajláshoz,
Csak legyen hódolni kinek,
Érdektelen régi hitek –

Nem érdekel, mi volt egykor,
Mostan is már alig vagyok,
Tegnap nem élt, holnap halott,
Vagyok mostan: a meghajló.

Próbáltam szemem az éghez,
Most már szívem közeledne,
Mitől minden nehézségem
Szabadulna: ez a földem.

Volt vívások, vége mindnek,
Harci zajok mind elültek,
Nézik csak a zászlós embert,
Fehér zászlós, görnyedt embert.

Mennyi szín volt, mennyi ember,
Tavaszdován birokra kelt,
Most keresi, nem találja,
Istentelen tele várja.

Keresem, kinek meghajtsam.
Színe számos volt egykoron,
Legvégül csak ez egy maradt.
Most van, aki csak: meghajló.

Az én zászlóm fehér zászló,
Szemem már nem távollátó,
Hajtogatom a magamét,
Csak valaki megtaláljon.

Pintér Gergő

Száz éve új

Góg és Magóg fia már öreg,
Jó, ha napi egy-két falat
Jut, aluljárókban kéreget,
Rohadt, mocskos tetők alatt.

Nem más, mint egy ősz idegen,
Aki eltévedt az új vizeken.
Tragikus balladák elfeledett hőse,
Akit száműzött a szürkék hegedőse.

Graffitik az ősi falon,
Hősvér helyett kólásflakon
Hull az utakon,
Idegen gaz nő a magyar Ugaron.

Hóban, sárban, füstöt inhalálva
Az élet íze maró és fanyar,
Évek múlnak, száz és százezer,
Mégis büszke, mégis él, és magyar.

Réfi János

Krisztus-kereszt az erdőn

Krisztus-kereszt az erdőn, régen elfeledve.
Erre járt valaha néhai Ady Endre.
Dalolt holdas éjben, szívét szélesre tárva...
Lelke ki tudja merre, teste őszi sárba.

Krisztus-kereszt az erdőn, ezer ág takarja.
Vers őrzi néma létét, nem jár senki arra.
Mintha csak volna régi, holnemvolt mesében –
Krisztus-kereszt az erdőn, halvány-hófehéren.

Álmomban egyszer én is színről színre láttam,
zúgó időfolyamban, szétmálló világban.
Csillám-zúzmarával a tél megóvja rejtőn.
Holdas éjszakában Krisztus-kereszt az erdőn.

Sajó László

Ady vonata, Párizsból hazafelé, megáll a nyílt pályán

Madárijesztő-isten előtt
hullámzó tömeg: a búzatábla
kalászonként áll vigyázzba,
és danol himnuszt, szózatot.
Itt vagyok, hon!
Ime, hát megérkeztem bús hazámba.

Az én jachtomra vár a tenger.
Arra aztán várhat.
Kompország, sötét helybenjázat.
Ugocsa non coronat.
Az étkezőkocsiban, még Európában
megittam minden boromat.
Agyamat kiverte
millenniumi hírzárlat.
Vakvágányon vesztegel az eltévedt vonat.

Krisztus-kereszt az erdőn
megsúgta: nincs is Isten.
Uram, teremtőm!
Vitam et sanguinem!
E kietlen vidéki vérfürdőn
haldoklunk, hazám, szifiliszben.

Csupa csont és bőrkötés vagyok.
Képe(i)mről a hus lerágva.
Mi van, mai magyarok?!
Mennybe menjek vagy kuplerájba?

Alaposan berugva
közvetlen Kr. után érkezem.
Mint egy bejártott kurva,
megnyílik nekem
a József Attila-pályaudvar
csillagokkal bevett kupolája.

A szövegben Petőfi-, József Attila-, Ady-idézetek.

Takács Kálmán

Ady Endre, a legnagyobb rapper

Mérges vagy és úgy hívod: a vérbajos csótány,
mert egyest kaptál belőle az irodalomórán.
Ha érdekelne mégis, hogy ki ez az ember:
Ő Ady Endre, a legnagyobb rapper.

Azt mondd, hogy nem, mert Snoop Dogg, Eminem, Fifty Cent vagy Tupac,
de Ady száz éve megírta, hogy a nyugat utat mutat.
Jöttek világháborúk és néhány emberöltő,
és most azt hazudják, hogy halott, unalmas, béna költő.
Ez csak szöveg, nehogy bevedd, elhinni nem kell,
Ő Ady Endre, a legnagyobb rapper.

Szenvedett és remélt, ábrándosan rappelve zenélt,
a néma, dermedt, alvó, magyar pusztáról mesélt.
Iyott, füstölt, nőzött, mulatott ezerrel,
Ő Ady Endre, a legnagyobb rapper.

Most is, miközben fél füllel ezt hallgatod,
nyomogatod kezeden a távol-keleti vacakot,
szívod a hamis cigit, nézel, mint egy zombi,
szemedben üresség, agyadban zokni,
az új szittya múlthoz így kezdesz hozzászokni
vagy készülsz az értől az óceánig innen elfutni.

Kinek akarta magát Ady Bandi megmutatni?
Miért próbált kelet-nyugati migránsként itt megmaradni?
A viaszmúzeumban keresett volna egy örök helyet?
Vagy talán ez egy üzenet épp pont neked?
Küldte a jövőbe igaz szeretettel,
Ady Endre, a legnagyobb rapper.

A francia kapcsolat a Gare de l'Est-en
Ady Endre, a legnagyobb rapper
A disznófejű nagyúr, a megőszült tenger
Ady Endre, a legnagyobb rapper
Az álmos jövőt felkeltő, daloló vekker
Ady Endre, a legnagyobb rapper
A némaság ellen halálos fegyver
Ady Endre, a legnagyobb rapper
A csöndet feloldó hatásos vegyszer
Ady Endre, a legnagyobb rapper

Ady Endre, a legnagyobb rapper
Ady Endre, a legnagyobb rapper
Ady Endre, a legnagyobb rapper Ady

Ványai Fehér József

Ady Endre utolsó éjszakája

Vörösborban ázik szét ez az éjjel,
Ujj alatt vonyít, reszel, cincog a húr,
Vak Gyula hegedül a Bodegában,
A Semmi hál velem, mindenem széjjel.

Fáradt szeszektől életre tiportan,
Szívemen háj és halálgomba nő,
Önmagamat raboltam ki, mialatt
Kiürítette lelkemet a Nő.

Kit gondkazol nyom agyon, az Ember
Titkon, tudat alatt Tekintetes Úr –
A Valóságban nyomorszolga, lelke

A leépített testbe „be-benyúl”.
Ide száműzött idegen az úrból,
Mintha dohos hordó lennék belülről.